

kunde, ved at tage mod Loven, naar der blev indsat de to Bestemmelser om 600 Pladser og 1,250,000 Kr. De Herrer ville erindre, hvorledes jeg vægrede mig, bestemt erklærede, at jeg ikke kunde paatage mig det Ansvar, og jeg har da sagt: det er en anden Sag, om det staa saaledes, at naar man ved, at hvis Pengene ikke slaa til, skal Staten supplere; saa skal jeg tage mod Loven og gøre alt, hvad der staa i min Magt for at faa Pengene til at slaa til. Paa den Maade mente jeg at maatte stille mig, og det vilde man ikke gaa ind paa. Det var den næstsidste Dag, vi forhandlede Sagen, og da var det min bestemte Mening ikke at tage imod Loven. Saa kom Professor Keller til mig og gjorde gældende over for mig, at jeg behøvede ikke at nære nogen Frygt; man havde hidtil ved de Kellerske Anstalter bygget saaledes, at hver Anstaltsplads ikke havde kostet mere end knapt 2,000 Kr., og saa havde de bygget under vanskelige Forhold i pekuniær Hensende, med dyre Penge, i Nærheden af Kjøbenhavn, hvor alt var dyrt. Naar de nu byggede derovre, hvor de haabede, at alt var billigere, og de fik Statslaan paa billige Vilkaar, følte de sig sikre paa, at de med den samme Arkitekt, som tidligere havde bygget for dem, nok skulde komme igennem med Pengene. Han bad mig derfor indtrængende om at tage imod Loven, idet han mindede mig om, hvad jeg i Forvejen vidste, at der var en af de Villaer, som de havde her i Byen, som de skulde fraflytte og da intet Sted kunde faa til de Børn, som vare der. Under disse Omstændigheder mente jeg at turde stole paa Mandens Autoritet, saa at jeg turde gaa ind paa Loven. Jeg skal erindre om, at mit Forhold til Professor Keller ikke var nyt. Jeg havde tidligere som Formand og Ordfører i Landstingsudvalget om de Kellerske Anstalter, sat mig meget nøje ind i disse Anstalters Forhold, og jeg havde faaet det bestemte Indtryk, at vi i Professor Keller havde en Mand, der besad ualmindelige Evner, ikke blot til som Forstander og Læge at tage sig af Børnene, men ogsaa netop en ualmindelig administrativ Evne, idet han havde forstaaet at bygge ganske anderledes billigt end paa Ebberødgaard. Jeg sammenlignede den Gang Anstalten paa Ebberødgaard med de Kellerske Anstalter og kom til det Resultat, at det var aldeles overdrevne Udgifter, der vare gaaede med til Anstalten paa Ebberødgaard, sammenlignet med de Kellerske Anstalter. Jeg havde altsaa Tillid til Manden, og ud fra den mente jeg at

kunne gaa ind paa at tage imod Loven, skønt den var forandret saaledes, at man i Stedet for 500 Alumner havde sat 600, altsaa forøget Antallet af de Pladser, der skulde være, med $\frac{1}{5}$ uden at forhøje Beløbet, og saa blev altsaa Loven vedtagen.

Nu bliver saa Spørgsmaalet: Hvorledes har jeg stillet mig til Sagen, efter at Loven er vedtagen? Jeg skal i saa Henseende gøre opmærksom paa, at da der var gaaet nogen Tid, fik jeg en Skrivelse fra Anstalterne, hvori de begærede, at der maatte blive anvist dem et Beløb af 200,000 Kr. til at begynde at arbejde for, og der stod tillige i Skrivelsen en Udtalelse om, at Stenene bleve dyrere og dyrere, og derfor gjaldt det om at købe i Tide — eller saadant noget lignende. Derpaa svarede jeg tilbage, at i Anledning af den i Andragendet indeholdte Bemærkning om, at „Prisen paa Mursten er i stadig Stigen, skal jeg ikke undlade“ — jeg tillader mig at oplæse det med den højtærede Formands Samtykke — „at indskærpe Direktionen, at den til den ny Anstalts Anlæg ved forannævnte Lov bevilgede Sum af 1,250,000 Kr. under ingen Omstændigheder maa overskrides, og at der derfor ved Arbejdets Gennemførelse maa iagttages de fornødne, økonomiske Hensyn.“ — Det var den Ordre, jeg som Minister gav Direktionen, som den skulde holde sig efterrettelig, Saa kom der derefter under 18de Januar 1899 Overslag fra Professor Keller om, hvad Bygningerne skulde koste. De vare anslaaede til at skulle koste 945,000 Kr., og inden for denne Sum skulde man altsaa have holdt sig. Saa blev der skrevet derunder fra Bestyrelsen — det er selvfølgelig en Kopi, jeg har: — „Drages der endvidere fra Bevillingen, 1,250,000, den Sum, som vil medgaa til Ejendoms køb, Papirer, Udstykning osv., 120,000 Kr., saa bliver der til Raadighed for Inventariets Supplering og Ingeniørarbejder 185,000 Kr.“ Af disse Ord maatte jeg altsaa slutte, at Bestyrelsen ansaa det for at være en given Sag, at dette Beløb, 185,000 Kr., vilde forslaa. Derpaa kom de Tilladelser, som bleve givne i Anledning af Opførelsen af de enkelte Bygninger, og her vilde de Herrer blot ved at høre Beløbene kunne faa en Forestilling om, hvilke Forandringer der skete under selve Bygningen. De første Bygninger, som bleve indstillede, vare 3 Bygninger, som tilsammen vare anslaaede til 361,000 Kr. i Overslaget, men som ved Licitationen viste sig at kunne udføres for 344,415 Kr., saaledes at der altsaa blev sparet 16,600 Kr. Derefter kom der en ny